

[Ole Bjørn Kraft.]

tige paa egen Bekostning at anskaffe og anbringe saadant Materiale, som af Myndighederne skønnes nødvendigt af Hensyn til en eventuel Mørklægning, men vi har dog et Ønske om at drøfte denne Sag lidt nærmere i Udvalget for at se, om man ikke kunde faa den lidt mere indrammet, saaledes at der ikke af Myndighederne kan stilles helt urimelige Fordringer. I Princippet tiltræder vi imidlertid den Betragtning, som ligger bag.

Det samme gælder de Bestemmelser, som fastsættes i den næste Paragraf. Vi hilser ogsaa med Tilfredshed, at der i Lovforslaget indføres byggetekniske Foranstaltninger; vi tror, at baade for Livet i Fred og for Livet i Krig er en saadan Fremgangsmaade gavnlige. vi ønsker dog i Udvalget nærmere at undersøge disse enkelte Spørgsmaal.

Loven er jo i øvrigt en Bemyndigelseslov. Ordet „kan“ er et af de Ord, der forekommer hyppigst i hver enkelt Paragraf. Ingen kan være i Tvivl om, at vi ønsker, at dette Ord „kan“ i de fleste Tilfælde skal opfattes paa samme Maade som Ordet „skal“, og vi gaar ud fra, at det ogsaa i Virkeligheden er Ministerens Mening, at de Foranstaltninger, der her er Tale om, ikke blot *kan* gennemføres, men ogsaa *skal* udføres.

Der er dog et Omraade, hvor der er nogen Tvivl, og som vi derfor gerne vil diskutere med den højtærede Indenrigsminister, nemlig Spørgsmaalet om Beskyttelsesrummene. Ministeren sagde i sin Forelæggelsestale, at med Hensyn til Indretningen af saadanne Beskyttelsesrum maa det erindres, at man i høj Grad bevæger sig paa usikker Grund, og Ministeren gav derefter en Redegørelse for, hvilken Beskyttelse de forskellige Rum i de givne Situationer kan yde. Naturligvis har Ministeren Ret i, at fuld Sikkerhed ikke vil kunne ydes af noget Beskyttelsesrum i alle paakommende Tilfælde, men i Modsætning til Ministeren har vi den Opfattelse, at det efter de Erfaringer, man har gjort, og som Tusinder af Medmennesker daglig gør i Europa, nu er ganske afklaret, at Beskyttelsesrum er en nødvendig Foranstaltning for Storbyens Befolkning, og at det derfor ikke bør kunne diskuteres, at de bør indgaa som et Led i de Foranstaltninger, man ønsker at gennemføre. Vi ønsker derfor ogsaa, at Indrettelsen af saadanne Rum snarest maa blive paabegyndt og gennemført baade af Offentligheden og af private. Jeg vil gerne ved dette Punkt tilføje, at det er

min Opfattelse, at saafremt private indretter Beskyttelsesrum, der ogsaa kommer det offentlige til gode, vil det være rimeligt, at der af det offentlige ydes et Tilskud hertil.

Med Hensyn til de mere positive Forslag savner vi en Angivelse af, hvad man egentlig forstaar ved „civilt Luftværn“, og vi mener ogsaa, at det vil være rimeligt i Loven at indføje Bestemmelser om, hvornaar Luftværnsplanerne skal iværksættes, og hvordan de skal iværksættes, naar Nødvendigheden derfor indtræder ved Krigstilstands Udbrud.

Jeg skal sluttelig vende mig til selve Spørgsmaalet om Lovens Udførelse, med andre Ord til de mange Bemyndigelsesparagraffer. Efter vor Opfattelse vil det være nødvendigt, hvis man skal naa et tilfredsstillende Resultat af Loven, at søge de mange Kræfter, hvis Medvirken til Foranstaltningernes Gennemførelse er nødvendig, samlet paa en fastere Maade i et Samvirke, end det sker i Lovforslaget. De mange forskellige Luftbeskyttelsesforanstaltninger sorterer jo under forskellige Fagministerier, og deres Iværksættelse kræver et nøje og snævert Samarbejde mellem mange forskellige Kredse og mange forskellige Myndigheder. Man kunde maaske derfor overveje, om det i og for sig ikke var rimeligere at samle alle disse Foranstaltninger under Statsministeriet i Stedet for under Indenrigsministeriet, men jeg skal ikke insistere herpaa. Det vilde maaske ogsaa være urimeligt efter det store Arbejde, der er gjort i Indenrigsministeriet, og de Erfaringer, man her har samlet, at foretage en Flytning, selv om det i enkelte Situationer maaske vilde være nemmere; hvis det sorterede under Statsministeren. Men under alle Omstændigheder er det vor Opfattelse, at der bør skabes en fastere Ramme for Samvirket og for Ledelsen, baade i Fred og i Krig, saaledes at saa lidt Tid som muligt spildes og saa stor Ensartethed og Fasthed i Ledelsen som muligt tilvejebringes. Bestemmelserne herom findes i Lovforslagets § 1, Stk. 2, og under Forelæggelsen understregede og fremhævede Ministeren selv, at det var hans Hensigt at skabe et særligt Organ under Ministeriet til Varetagelsen af Arbejdet. Jeg takker Ministeren for denne Udtalelse, som jo viser, at vore Udgangspunkter ikke er saa vidt forskellige, og de Betragtninger, som det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen for nylig fremsatte, ligger jo ogsaa paa Linie hermed. Det bliver et af de Spørgsmaal, som det vil være naturligt for os at behandle og undersøge i det kommende Udvalg.